

Krisztusi életszemlélet

Máté 9,15

Ó év estéje

Nagybarát, 1952. dec. 31.

Ez az ige első hallásra sehogysem illik bele ó év estéjének gondolat— és hangulatvilágába. Ezen az estén temetjük a megvénhedt 1952-es esztendőt s ezért tele vagyunk temetői gondolatokkal és hangulatokkal, ebben az igében azonban nincs sem könny, sem mérleg. Nincs könny, mely megsiratná azt, ami visszahozhatatlanul elmúlt, s nincs mérleg, mely lemérné azt, ami most lezáratik. Mindez azonban csak az első hallásra látszik így. Ha jobban elcsendesedünk az ige alatt, akkor meglátjuk, hogy ebben az igében Krisztus az ő életszemléletéről tesz bizonyosságot, s ezzel szempontokat nyújt nekünk, hogy miképpen nézzünk szét az életben magunk körül ez ó év estéjén.

1. Megmutatja nekünk, hogyan nézzünk az élet örömeire

Isten népének mindig megvolt az a kísértése, hogy illetlen vagy legalábbis méltatlan dolognak tartsa az élet örömeiben való részvételt, azok élvezését. Ennek az igének a háttérben is ez az életszemlélet ütközik össze Jézus életörömével. Jézus egy lakomán van. Lévi vendégeli meg megtérése öröme Jézust, a tanítványait és vámszedő-társait. Kívülről farizeusok leselkednek be a vendégseregbe s botránkoznak. Úgy látszik, két dolog bántja őket nagyon. Az egyik az, hogy Jézus a megvetett s a társadalomból kutasztított vámszedőkkel leül egy asztalhoz, a másik pedig az, hogy jóízűen eszik és iszik tanítványaival együtt. Ebben az utóbbiban Keresztelő János tanítványai is egyetértenek velük. Alig várják, hogy vége legyen a lakomának. Míhelyt kilép Jézus tanítványaival együtt a házból, előbb a farizeusok szögezik tanítványainak a számonkérő kérdést, majd Keresztelő János tanítványai magát Jézust kérdezik meg szemrehányó módon: Miért, hogy mi és a farizeusok sokat böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? Jézus világosan leszögezi álláspontját. A keresztyén életet a násznép életéhez hasonlítja. A násznéphez öröm illik, nem pedig komor komolykodás, az eléjük tett étel és ital hálás élvezése, nem pedig valami finomkodó önsanyargatás.

Életszemlélete tehát az életöröm. Nem istene a hasa - mint Pál mondja egyesekről -, de élvezni tudja a szeretettel eléje tett ételt. Nem részegesen - mint ahogy ellenségei híresztelik csúfolkodva róla -, de társaságban szívesen megissza. Nem könnyelmű, de szereti a társaságot. Nem természetimádó, de gyönyörködni tud a virágokban és a madarak énekében. Nem hahotázik, de derűs mosolyától még az idegen gyerekek is megbátorodnak. Örömök neki az élet apró örömei.

Nézz vissza ezzel a krisztusi életszemlélettel a múltfélben levő esztendőre, s akkor egyszerre megtelik a szíved hálával azért a sok-sok örömvirágért, amit a gondviselő Isten életutad mellé ebben az esztendőben is elültetett! A mindennapi terített asztalért, a vetett ágyért, a szomjat oltó italért, az otthonodért, a barátaidért és sok egyéb „apró” örömért, ami úgy tarkállik emlékezetedben, mint a hímes rét a maga vadvirágaival.

2. Megmutatja ez a krisztusi életszemlélet, hogyan nézzünk az élet fájdalmaira.

Keresztelő János tanítványainak kérdése mögött nemcsak a Keresztelő Jánostól tanult aszkéta, lemondó életszemlélet volt, hanem szívünknek egy sajgó fájdalma is. Abban az időben Keresztelő János már négy hónapja börtönben van. Tanítványai talán azt is várták Jézustól, hogy szálljon síkra érte és szabadítsa meg börtönéből, de ha már ezt, ki tudja, miért, nem teszi, legalább szomorkodjék miatta. Az ő, mesterükért sajgó szívüket sérti a Máté házánál tartott lakoma. Elvárták volna, hogy amíg Keresztelő János a börtönben sínylődik, Jézus nem vesz részt ilyen vendégeskedésben. Szemükben Jézus magatartása részvétlenségnek vagy talán egyenesen keményszívűségnek is látszott.

Pedig Jézus nagyon szerette Keresztelő Jánost. Mikor börtönében megingott a hite, védelmébe vette nyilvánosan, s olyan elismerően nyilatkozott róla, mint senki más ember fiáról (Máté 11,7-15). Mikor halála hírért veszi, egy puszta helyre vonul, mert szeretne egyedül lenni szíve fájdalmas gyászával (Máté 14,12-13). Azt azonban nem akarja, hogy a szerető szív fájdalma rabigájába hajtsa az életet. Tudja jól, hogy a konzervált fájdalom természetellenes. Erőltetése könnyen képmutatássá válik vagy hiúsági kérdéssé. Egyszerűen nem akar az ilyen ember vigasztalást bevenni (Zsolt 77,3), mert kéjeleg abban, hogy ő milyen sorsüldözött vagy kereszthordozó.

Neked is vannak fájdalmaid, melyek ma este eszedbe jutnak, akár akarod, akár nem. Életközelségből elragadott szeretteid halovány orcája feltűnik lelki szemeid előtt. Ne szégyeld a könnyeidet! A keresztyén embernek is szabad sírni. De úgy emlékezz rájuk, mint akinek van reménysége és vigasztalása, s nem úgy, mint a pogányok, akiknek nincs reménysége. Akkor a tegnap fájdalma nem fogja megrontani a ma hálás örömét, s nem fogja beárnyékolni a holnap reménységét.

3. Megmutatja ez a krisztusi életszemlélet, hogyan nézzünk a jövőre.

Keresztelő János tanítványainak kérdése, s bizonyos Keresztelő János jövő sorsára is gondolva Jézus gondolatai a jövőbe visszaszállnak. Nem ringatja magát csalfa álmokképekbe. Kancsalul festett egekbe nem néz. Józanul nézi az eshetőségeket, s nem húnyja be a szemét a várható nehézségek előtt. Gondolatai között feltornyosodik a kereszt, amelyen elvételik a vőlegény, s a lakomáról kitódult tanítványcsapatot látja, mint pásztor nélkül való szétszórt, megriadt nyáját. Elvételik tőlük a vőlegény, életük értelme, célja és öröme. Bármily világosan látja is azonban a jövőt, nem engedi meg, hogy az előrevetítse árnyékát s beborítsa a ma örömét. Elég minden napnak a maga baja. A holnap majd gondoskodik a maga dolgai felől (Máté 6,34). Ez nem könnyelmű nemtörődömség nála. Tudja, hogy aki a tegnapiak meg a mána Ura volt s mindent jól intézett, az a holnapnak is Ura lesz, s holnap is mindent jól fog intézni. Az idők változhatnak, Istennél azonban nincs változás sem változásnak árnyéka (Jakab 1,17). A vőlegény erőszakos elvételének, a golgothai keresztnek tragédiájából lesz a legnagyobb jótétemény, a váltság s a tanítványok szomorú árvaságából a misszió és az egyház.

Az ó év sírpartján tekintetünk ugyan inkább visszafelé néz, de azért szemünk előtt felrélik már az új part, a ránk köszönő 1953. esztendő. Ilyenkor azután mindig felmerül a nagy kérdés: Mit hoz majd az új esztendő? Ne zavartasd magad ezzel a kérdéssel! Hagyjad a jó Istenre minden te utadat! Akármilyen lesz is, végül mindent jóra fordít az Isten, mert akik az Urat szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.

4. Megmutatja ez a krisztusi életszemlélet, hogy hogyan nézzünk Krisztusra.

Ebben az ígében Jézus önmaga fontosságáról tesz kijelentést. Amilyen komikus nagyozolás lenne ez más ember részéről, olyan természetes ez Jézus messiási öntudatánál. Ő a vőlegény. A tanítványok életének legfőbb öröme. A vele való közösség öröme mellett eltölpül az élet minden más öröme, a vele való közösség hiányának fájdalmát pedig nem szüntetheti meg e világ semmilyen öröme. Ha Ő velünk, mi sem nehéz, ha Ő elhagy, minden elvesz. Ezt így látja nemcsak Jézus, hanem így látják maguk a tanítványok is.

Gondolj ezen az estén arra is, hogy e kimúló esztendőnek legnagyobb áldása maga Krisztus volt! Ő könyörögte ki számunkra az élet Urától ezt az esztendőt (Luk. 13,6-9). Ő törölte el vérével ennek az esztendőnek bűneit is. Ő szentelte meg örömeinket. Ő vigasztalta meg fájdalmainkat. Ő tette ezt az esztendőt a kegyelem esztendejévé.

Ő veled volt. Vajon te Vele vándoroltál ennek az esztendőnek útjain?

5. Megmutatja ez a krisztusi életszemlélet végül azt is, hogy hogyan nézzünk a kegyelmi időre.

Jézus a lakodalom képét használja ebben az ígében. Ugyanazt a képet, melyet maga Keresztelő János is használt vele kapcsolatban János 3,29-ben. A lakodalom azonban időben lejátszódó esemény. A kegyelem ideje egyszer lejár. Ahogy múlnak az évek, úgy múlik a kegyelem ideje is, s egyszer azután elvételik tőlünk a vőlegény. Akkor azután nincs többé megtérés, nincs üdvözlési lehetőség. Nem élhetünk tehát a múlt időben úgy, mintha időmilliomosok lennénk. Igaz ugyan, hogy időmilliomosok vagyunk, mert aki él, az mind örökké fog élni, csakhogy az egyik az üdvösségben, a másik a kárhozatban, de hogy a kettő közül melyik lesz a mi sorsunk, az ebben az elmúló, kiszámíthatatlan időtartamú földi életben dől el. Hány ember számára lett ez az 1952. esztendő az utolsó kegyelmi év, s ki tudja, nem lesz-e sokunk számára az utolsó majd az 1953! Vagy talán még ezen az éjjel számonkéri a lelkünket, mint a bolond gazdagát (Lukács 12,20).

Azért hát ezen az estén köszönd meg az elmúlt év apró örömeit, gondolj megvigasztalódva fájdalmaidra, jövődet hagyjad Istenre, s térj meg Krisztushoz, amíg lehet, amíg tart a kegyelmi idő! Ámen.